

Velikonoční pohádka
ANEB
Jak šla vajíčka do knihovny

Milada Bobková

ČTENÍ A TVOŘENÍČKO PRO DĚTI

06.04.2020

Čerstvě namalovaná velikonoční vajíčka si hověla vedle sebe, ale ne zase moc blízko, aby si nerozmazala to krásné malování, které měla na svých lehoučkých skořápkách. A tu si jedno velikonoční vajíčko začalo to druhé pozorně prohlížet, pěkně ze všech stran a kolem dokola nakukovalo na tu krásu: „Jééé, Ty máš tak krásné barvičky,“ řeklo pak vajíčko, až se dosyta vynadávalo. Druhé vajíčko se hned zaradovalo a začalo si také pyšně prohlížet své kulaté břicho, na kterém byly štětečkem čerstvě nakreslené krásné červené tečičky a do toho modré vlnky a úplně nahoře ještě tenké zelené čárečky. „Děkuji,“ poděkovalo vajíčko a udělalo přitom i drobné puklátko. „Ani si neumíš představit, jak mě to lechtalo, když mi děti všechny ty čárečky, tečičky a vlnky malovaly štětečkem na břicho. Smálo jsem se, až jsem se za skořáčku popadalo! Ale děti mě krásně vymalovaly, tuhle jsem se zahlédlo za oknem ve skle a mooc jsem se sobě líbilo. Ale Ty jsi taky krásně velikonočně vymalované.“ Druhé vajíčko se začalo zálibně prohlížet, mělo na sobě oranžové krucánky a drobné žluté kytičky a mezitím zelené puntíky. No byla to radost pohledět na takové krásné velikonoční vajíčko! „Děti jsou opravdu moc šikovné, že mě tak krásně vymalovaly, teď se bojím, abych si tu krásu někde nerozmazalo, to by byla velká škoda. Musím teď čekat, než uschnu. A to bude dlouhá doba, achjo, vůbec mě nebaví čekat. „To mi povídej,“ řeklo první vajíčko, „já se taky při čekání strašně nudím.“ „Jééééé, víš, co?“ vyskočilo vajíčko tak prudce, div si nenaťuklo skořáčku. Tamhle je přece knihovna! Půjďme tam, půjčíme si nějakou knížku a hned se nám bude schnout veseleji.“ „Ano, ano,“ začalo radostně poskakovat druhé a už utíkalo směrem ke knihovně. „Počkej na mě,“ volalo první vajíčko, které nechtělo zůstat pozadu, „až Tě chytím, udělám z Tebe vajíčkovou pomazánku!“ malinko se durdilo pomalejší vajíčko. „A

já Tě zase nakrájím do bramborového salátu!“ volalo na něj rychlejší vajíčko už od vstupních dveří knihovny a vesele se smálo.

A tak se vajíčka ocitla v knihovně, vyhoupla se až na výpůjční pult, a to už je z druhé strany pultu zahlédla paní knihovnice Marta, která se tedy vcelku divila, protože většinou chodí do knihovny děti a dospěláci, a ne žádná vajíčka. No ale když jsou Velikonoce, tak si můžou klidně půjčit knížku i velikonoční vajíčka, co by ne. „Tak copak jste si půjčila, milá vajíčka?“ zajímala se paní knihovnice Marta. „Aaaah, knížku o velikonočních zvycích a o tom, jak krásně se dají vymalovat velikonoční vajíčka. No to jste moc hezky vybrala, milá vajíčka, jenom pozor, ať neumažete stránky, to by se knížce nelíbilo. Sedněte si pěkně tady do dětského koutku a já tam k vám dám raději cedulku: *Pozor, pozor, tady sedí velikonoční vajíčka a čtou si knížku, no aby na vás třeba někdo nešlápl, to by bylo nadělení!*“

Vajíčka si tedy velmi opatrně sedla jen na kousíček polštářku, co kdyby barvičky přece jen ještě nezaschly, tak ať to nemají rozmazané a na polštáři nejsou šmouhy. „Jej, dávej pozor,“ když obracíš stránku,“ napomenulo jedno vajíčko druhé, „víš, co říkala paní knihovnice, přece – pozor na knížky, abychom je neumazala.“ „Hm, máš pravdu,“ uznalo druhé vajíčko a velice opatrně obrátilo stránku. „Júúú, tady píšou o nás!“ vypísklo vajíčko, „*Jak barvit velikonoční vajíčka,*“ přečetlo velmi pečlivě vajíčko velký nadpis nahoře na stránce. „Jé podívej, děti nebo dospěláci na nás můžou nalepit i kousky slámy, doufám, že to moc nelechtá,“ zamyslelo se vajíčko. „Jééé, nebo na nás můžou dát čtyřlístky, obalit nás gázou a dáme si pěkně teplou cibulovou lázeň, hmmm, to musí být příjemné,“ zasnulo se druhé vajíčko. „Jeee, a po příjemné koupeli na nás čtyřlístky pěkně zůstanou na ozdobu.“ „Jééé, a podívej, co tu ještě píšou o Velikonocích, také si děti mohou uplést pomlázku z tenkých vrbových proutků.“ „Jéééé, tolik proutků,“ divilo se druhé vajíčko, „kolik jich tam vlastně je?“ A vajíčko začalo počítat: „jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest. Teeeeda šest proutků, to je teda mooooc.“ „Jej, podívej, a tady píšou, že se dá plést dokonce i z osmi proutů,“ řeklo první vajíčko. „Z osmi proutků,“ chytlo se za skořápku druhé vajíčko a kroutilo jí tak silně, div si ji neukroutilo, jak bylo překvapené. „A podívej, tady na další stránce píšou, jak maminka peče maminka velikonočního beránka a děti jí pomáhají. Jestlipak naše děti, které nás tak krásně pomalovaly, budou taky mamince pomáhat s pečením.“ „Určitě,“ přisvědčilo druhé vajíčko, „jsou to moc hodné děti.“ „Jej, a jestlipak už jim nechybíme, třeba se chtěly znovu podívat, jak nás krásně pomalovaly a teď nás v košíku nenajdou,“ posmutnělo jedno vajíčko. Ale to už se

k vajíčkům blížila paní knihovnice Marta: „Slyšela jsem dobře vajíčka, že jste si povídala o velikonočním beránkovi? No já už musím domů, protože knihovna za chvíli zavírá a taky jsem dnes chtěla jednoho takového beránka upéct.“ Vajíčkům div samým úlekem nepraskly skořápky. No jejej, takhle si tu četla o barvení vajíček a velikonočních zvycích a úplně přitom zapomněla na čas! Jejda vždyť už mají barvičky dávno suché. Raději to opatrně vzájemně zkusila, aby si náhodou barvičky nerozmazala, ale je to v pořádku, barvičky jsou dávno suché. „Tak na shledanou, paní knihovnice, ať se Vám beránek hezky upeče,“ loučila se vajíčka. Paní knihovnice jim zamávala, zavřela dveře a říkala si, jaký to byl dnes v knihovně kouzelný den, že si přišla vypůjčit knížku dokonce i velikonoční vajíčka.

A vajíčka? Ta už také horem pádem pospíchala zpátky do proutěného košíku, aby je děti dlouho nehledaly.